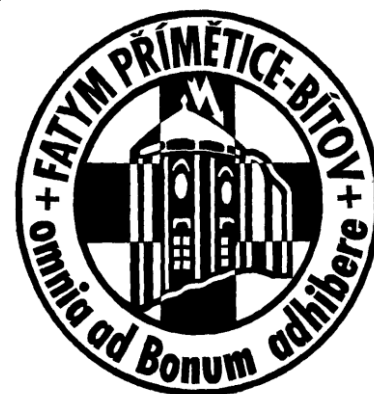

VELIKONOČNÍ ZPRAVODAJ

PRO

FARNOSTI

HRÁDEK DYJÁKOVICE SLUP
VALTROVICE STRACHOTICE JAROSLAVICE

...utrpením a smrtí se vstupuje do slávy vzkříšení.

*Hluboké prožití Velikonoc, které vás dovede ke sjednocení
s Ježíšem Kristem, Vám přeje Vaši kněží.*

Mysterium Bílé soboty

V Turíně v Itálii je uchovávána posvátná relikvie tzv. Turínského plátno. Věřící o něm vyznávají, že je tím plátnem, které s Kristem sdílelo temnotu a opuštěnost hrobu a které bylo také tichým svědkem zmrtvýchvstání. Při své návštěvě Turínského plátna řekl tehdejší papež Benedikt XVI. tato slova.

Bílá sobota je dnem skrytosti Boha, jak čteme v jedné antické homilii: „Co se to děje? Na zemi je dnes veliké ticho, veliké ticho a samota.

Veliké ticho, protože král spí... Vtělený Bůh usnul a vyburcoval ty, kteří od věků spali“. Den Bílé soboty je v bohoslužbě vyčleněn tichému prodlévání u Ježíšova hrobu.

V naší době se lidstvo, zejména poté co prožilo v minulém století, stalo obzvláště vnímavým k mystériu Bílé soboty. Skrytost Boha je součástí spirituality soudobého člověka existenciálním, takřka podvědomým způsobem, jako prázdnota v srdci, jež se šířila stále více. Na konci 19. století napsal Nietzsche: „Bůh je mrtev! A my jsme ho zabili!“ Stojí za zmínku, že tento proslulý výrok je takřka doslova převzat z křesťanské tradice, často jej citujeme v pobožnosti křížové cesty a možná aniž bychom si plně uvědomovali, co říkáme. Po dvou světových válkách, lágrech a gulazích, Hirošimě a Nagasaki, se naše doba stále více stávala jakousi Bílou sobotou: časem, kdy jako by se Bůh ztratil ze světa. Temnota tohoto dne interpeluje všechny ty, kteří se táží života, zejména nás věřící. Také my máme co do činění s tímto zatměním.

Nicméně smrt Božího Syna Ježíše z Nazareta má rysy zcela opačné, naprosto pozitivní. Je zdrojem útěchy a naděje. Posvátné plátno se chová jako „fotografický dokument“, který v sobě skrývá „pozitiv“ i „negativ“. A skutečně je tomu tak: nejtemnější mystérium víry je zároveň nejzářivějším znamením naděje, jež nemá hranice. Bílá sobota je „územím nikoho“ mezi smrtí a zmrtvýchvstáním. A na toto „území nikoho“ vstoupil Jeden, Jediný, který jej přešel se znameními svého Utrpení podstoupeného pro člověka. A plátno k nám jasně mluví právě o tomto momentu, dosvědčuje přesně onu jedinečnou a neopakovatelnou přestávku v dějinách lidstva a vesmíru, kdy Bůh v Ježíši Kristu sdílel nejenom naše umírání, ale také náš pobyt ve smrti. To je ta nejradikálnější solidarita.

V tomto „nadčasovém čase“ Ježíš Kristus „sestoupil do pekel“. Co znamená tento výraz? Znamená, že Bůh, který se stal člověkem, dosáhl bodu, kde vstoupil do extrémní a absolutní samoty člověka, kam nedosahuje žádný paprsek lásky a kde kraluje totální opuštěnost bez jakéhokoli slova útěchy: „do pekel“. Ježíš Kristus přebýval ve smrti, překročil bránu této extrémní samoty, aby dovedl i nás k jejímu překročení spolu s Ním. Všichni jsme někdy pocítili onen děsivý pocit opuštěnosti. To čím smrt působí největší strach je právě toto: když jsme jako děti měli strach zůstat sami ve tmě a jedině přítomnost nějaké osoby, která nás miluje, nás mohla naplnit bezpečím. Ano, právě to se stalo na Bílou sobotu: v království smrti se rozezněl hlas Boží. Stalo se něco nemyslitelného: Láska pronikla „do pekel“. I v nejextrémnější temnotě absolutní lidské samoty můžeme slyšet hlas, který nás volá, a nalézt ruku, která nás uchopí a vyvede ven. Lidská bytost žije ze skutečnosti, že je milována a že může milovat; a pokud pronikla láska i do prostoru smrti, pak život dosahuje i tam. Ve chvíli extrémní samoty nebudeme nikdy sami.

Toto je mystérium Bílé soboty! Právě tam, z temnoty smrti Božího Syna, vyšlo světlo nové naděje: světlo Zmrtvýchvstání.

Papež Benedikt XVI.

Dosáhnout cíle

V rozhovoru s jedním atletem se ptali: „Co všechno musí člověk udělat, aby dosáhl úspěchu?“ Atlet se usmál a odpověděl: „No, není to nic složitého. Prvním krokem je naučit se chodit a druhým je pak běhat a běhat, dokud nejste první v cíli.“

Můžeme si položit otázku: „Co máme udělat, abychom dosáhli cíle svého bytí a byli připraveni na život věčný v nebi?“ Odpověď křesťanství je jednoduchá: „Nauč se milovat a pak vytrvej v lásce (miluj a miluj), dokud nedospěješ k cíli svého života, k setkání s Bohem na věčnosti.“

Co dělat proto, aby se nám to podařilo? Inspirovat se můžeme příběhem:

Jeden člověk přišel za knězem a zeptal se: „Slyšel jsem, že podle toho, kolik je válek a katastrof, bude brzy konec světa a Bůh to tu přijde postavit do latě. Co mám dělat, abych na tom jeho soudě obstál?“

Kněz se zamyslel a pravil: „No, víte, existuje jedna mimořádná modlitba, která nás má na tu chvíli připravit. I já se ji pravidelně modlím a měl by se ji naučit a modlit každý, kdo chce, aby to s ním u Božího soudu dobře dopadlo.“

Muž se zaradoval: „Jen jedna modlitba? To zní dobře! Co je to za modlitbu?“ Kněz udělal kříž a řekl: „**Gratias ago tibi, Domine Deus, quia diligis (amas) me.**“ Muž si modlitbu nechal přeříkat slovo po slovu, pečlivě si ji zapsal a pokračoval otázkou: „A kolikrát se to mám pomodlit, aby

to zabralo?“ Kněz na něho pohlédl a vážně pravil: „Modlete se ji tak dlouho, až ji pochopíte a z celého svého srdce jí uvěříte a přijmete ji za svou.“

Muž začal nahlas přemýšlet: „Až ji pochopím? Až jí uvěřím? Až ji přijmu? A co vlastně slova té modlitby znamenají?“ „Pane Bože, děkuji Ti, že mě máš rád. (Pane Bože, děkuji ti, že mě miluješ.)“ usmál se přátelsky kněz.

Co máme dělat, abychom byli připraveni na setkání s Kristem?

Naučit se milovat a v lásce vytrvat. A první, nejdůležitější krok na této cestě, je pochopit a přijmout, že Bůh miluje nás. Takové, jací jsme. V naší slabosti a hříšnosti. Na tomto poznání máme vystavět od základu svůj život. A modlitba, ve které děkujeme za Boží lásku, je tím nejlepším nástrojem, který nám v tom pomáhá.

Svatý Jan od Kříže říká: „Až nastane večer našeho života, budeme souzeni podle toho, jak jsme milovali.“ Milovat je snadné pro toho, kdo je milovaný, kdo se setkává s láskou a otvírá jí své srdce.

„Pane Bože, děkuji Ti, že mě máš rád, děkuji ti, že mě miluješ.“ Kéž toto poznání pronikne naši mysl, srdce a prostoupí a ovlivní celý náš život.

o. Nik

Přehled (některých) příležitostí k velikonoční svátosti smíření:

Valtovice: čtvrtek 11.4. od 17.00 do 18.00 pak mše sv. (P. Coufal, P. Sobotka)

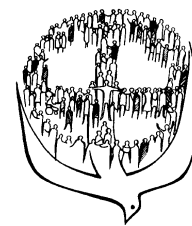
Hrádek: v neděli 14.4. od 15.00 do 15.30 (P. Pouchlý, P. Sobotka)

Dyjákovice: v neděli 14.4. od 15.40 do 16.40 (P. Pouchlý, P. Sobotka)

Strachotice: úterý 16.4. od 16.00 do 16.30 (P. Coufal, P. Sobotka)

Slup: úterý 16.4. od 16.35 do 17.05 (P. Coufal, P. Sobotka)

Jaroslavice: úterý 16.4. od 17.15 do 18.00, pak mše sv. (P. Coufal, P. Sobotka)

Bohoslužebná oslava hlavních křesťanských svátků:

	Květná neděle	Zelený čtvrtek	Velký pátek	Bílá sobota	Velik. neděle	Velik. pondělí
Dyjákovice	9.30	18.00	18.00	20.00	9.30	
Hrádek	11.00				11.00	
Valtovice						9.30
Jaroslavice						8.00
Slup	8.00					
Strachotice					8.00	

Chce-li kdo za mnou přijíti, vezmi svůj kříž a následuj mně...

Boží Syn vstoupil z věčnosti do času. Protože byl Božím Synem, mají všechny jeho činy zvláštní kvalitu. Nezůstávají navždy uzamknuty v truhlici s nápisem „Minulost“, ale z Boží věčnosti stále znovu vstupují do času. Toto vstupování se děje skrze jejich tzv. „zpřítomnění“ v bohoslužbě Církve. Vrcholem Ježíšova života byla jeho smrt a zmrvýchvstání. Vrcholem bohoslužby je jejich zpřítomnění při slavení velikonoce.

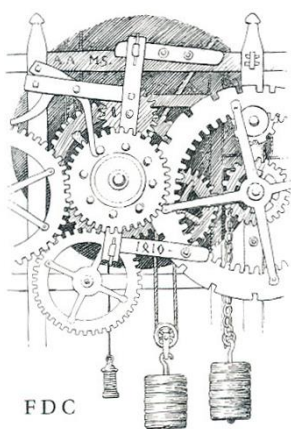
Proto zveme: nenechte si žádné velikonoční bohoslužebné setkání s Ježíšem ujít!

Čas patří mezi sedm základních fyzikálních veličin a sekunda mezi sedm základních jednotek. Hmotnost, délka, elektrický proud, svítivost, látkové množství, teplota – tyto veličiny bychom snad skoro všichni více méně exaktně definovali (snad kromě látkového množství – ale i to bychom pochopili velice snadno, kdyby nám tu veličinu nějaký fyzik nebo chemik vysvětlil). Říci ale, co je to čas? Všichni o něm něco řeknou, všichni jej důvěrně znají – vnímají ho jako reálnou součást světa, a přesto nikdo nedokázal exaktně definovat jeho podstatu. Najdeme jen nemnoho pokusů o definici času. Např. „Čas je neprostorové lineární kontinuum, v němž se události stávají ve zjevně nevratném pořadí. Jako takový je podstatnou složkou struktury vesmíru.“ Nebo: „Čas je rozměrem, v němž události procházejí od minulosti přes přítomnost až k budoucnosti, a je vyjádřením trvání události.“ A do třetice jedna prostodušší definice: „Čas je to, co měří hodiny.“ ☺

Měření času

Přestože poznání podstaty času je dosti mělké a povrchní, naučili jsme se čas měřit. Sice nepřimo, pouze zprostředkovaně – vnímajíce a měříce důsledky toku času. Pravidelně se opakující události a pozorování pravidelných jevů sloužily historicky jako standardy času. Jako takové lidé využívaly nejprve pohyby nebeských těles: zvláště Slunce a měsíce. Z nich odvodili délku dní, měsíců a let (srov. Gn 1,14). Od pradávna se k měření času používaly sluneční hodiny nebo hodiny přesýpací. První přesné vodní hodiny (zajišťující stálý tlak vody, a tím pádem i rovnoměrné měření času)

vynalezl Ktesibios (cca 250 př. n. l.). Geniální řecký technik a matematik žijící v Alexandrii dal světu na dalších cca 1800 let spolehlivou a technicky relativně jednoduchou metodu měření času – fungující (na rozdíl od slunečních hodin) v jakoukoliv denní dobu a v libovolném počasí. Galileo Galilei však prokazatelně jako první objevil mechaniku kyvadla a formuloval způsob, jak jej použít pro přesné měření času. Fyzicky však kyvadlové hodiny poprvé sestavil roku 1678 holandský fyzik Christiaan Huygens. Přesnost mechanických hodin se dále zvyšovala a v 18. století se jimi podařilo změřit i nepravidelnosti v pohybu Země kolem Slunce.

Měření času je tím přesnější, čím menší je perioda (doba trvání) opakujícího se pohybu použitého na měření. Tak technický pokrok přinesl v moderní době využití elektromagnetických kmitů v digitálních hodinách nebo kmitů při stavovém přechodu atomů v atomových hodinách. Pomocí tohoto kmitání je definována také délka jedné sekundy: doba časového intervalu vymezeného 9 192 631 770 kmitů elektromagnetického záření, jež vzniká v atomu základního izotopu cesia 133 při změně jeho energetického stavu mezi hladinami F(3,0) a F(4,0) v nulovém magnetickém poli. (Omlouváme se nefyzikům ☺.)

Čas a věčnost

Čas souvisí se stvořeným světem a měříme jej pomocí zařízení, ve kterých dochází k nějakým stále stejným periodickým změnám. Proto se také říká, že život je změna a změna je život. Tam, kde se nic nezměnilo, říkáme, že se tam zastavil čas (nemusí to být někdy na škodu ☺). Na druhou stranu, učiníme-li změnu charakteristikou života, budeme mít problém

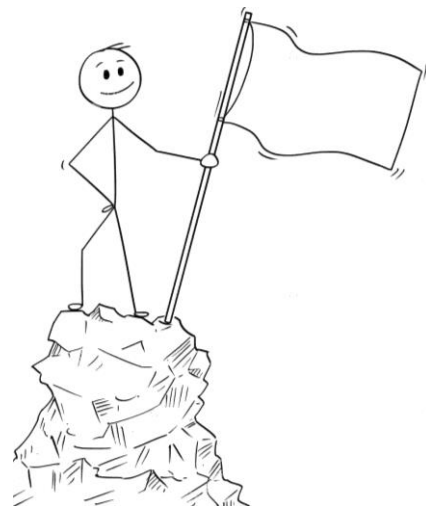
pochopit plnost života v Bohu, o kterém vyznáváme, že je beze změny. Apoštol Jakub ve svém listu píše: „*Každý dobrý úděl, každý dokonalý dar přichází shora, sestupuje od Otce světél, u něhož není změna ani ztemnění, jaké je působeno u hvězd otáčením.*“ (Jak 1,17) Nemáme zkušenost s žádným jiným světem a životem, než je ten náš. A proto podvědomě své vnímání světa promítáme i do svého přemýšlení o Bohu. Když dětem v náboženství řekneme, že Pán Bůh stvořil svět, ony se hned zeptají na to, kdo stvořil Pána Boha. Je těžké jim vysvětlit, že Pána Boha nikdo nestvořil. Tak jako k podstatě světa patří jeho stvořenost a časovost, tak k podstatě bytosti Boha patří jeho nestvořenost a věčnost.

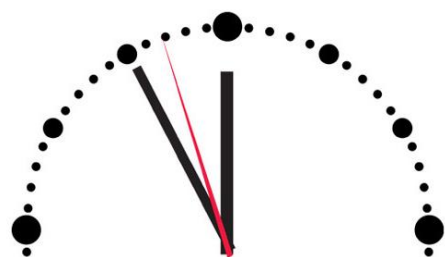
Podobně je to s otázkou, co budeme v nebi celou věčnost dělat. Pomýlená otázka vyplývá z pomýlené představy o tom, že věčnost je nekonečný sled časových okamžiků. Ve věčnosti čas neplyne. K pochopení toho, co to je život mimo čas tj. ve věčnosti, si však přece jen snad můžeme pomoci jednou svou zkušeností se subjektivním vnímáním času. Jsou krátké chvíle, které se nám zdají dlouhé „celou věčnost“: např., když žák čeká na konec hodiny, aby nebyl vyvolán, když není připraven. Jsou naopak chvíle, které jsou objektivně dlouhé, ale utečou nám za chvíli: třeba když nás zaujme kázání pana faráře v kostele ☺ a přestaneme vnímat čas ... nebo v jiných chvílích vytržení. Zdá se tedy, že čím více sledujeme čas, tím pomalejší se nám subjektivně zdá jeho plynutí. Naopak, když něčím uchváceni přestaneme čas vnímat, tu se nám dlouhá chvíle zkoncentruje do malé chvílky.

Boží „předvědění“ a naše svoboda

S tím souvisí také otázka Božího „předvědění“ potažmo naší svobody. Z faktu, že Bůh ví už od počátku o každém člověku a o jeho rozhodnutích, někteří vyvodili myšlenku o tom, že člověk tedy nemůže být svobodný. On však svobodný je! Bůh jen ví, jakým směrem se svoboda toho kterého člověka bude ubírat. Člověk, který vystoupí na horu, vnímá najednou prostor pod sebou a také vztahy mezi jednotlivými jeho částmi s větším nadhledem než ten, kdo stojí dole. Podobně Bůh ve věčnosti vnímá svět v jeho časovosti jaksi v celku. U Boha je stálé nyní. Všechny okamžiky dějin světa jsou pro nás ponořené do času buď minulé, přítomné nebo budoucí. U Boha je jen vidění, aktuální a současný pohled na to, co ve světě bylo, je a bude. Ve slově „předvědění“ vztaženém k Bohu se nesmí předponě „před“ dávat smysl časového poznání předem, nýbrž je třeba ji chápat ve smyslu „poznání vyšším způsobem“. Boží předvědění a naše svoboda jsou takto usmířeny. Lze je myslet zároveň.

(Velkou filosofickou otázkou je také, co to vlastně je přítomnost? Považujeme za přítomnou činnost, které se právě oddáváme: sleduji film, divadelní představení, sázím brambory, píši dopis. To dělám teď. Ale každá takto déle trvající přítomná činnost se také skládá z neustálého toku jakýchsi nepostizitelných časových bodů, skrze které blízká budoucnost proplývá do blízké minulosti.)

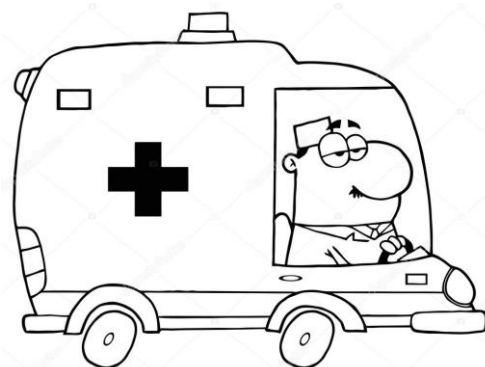

Vyměřený čas

Film *In time* (česky *Vyměřený čas*) vypráví příběh o společnosti, kde se lidé rodí s přesně vyměřeným časem na život: 25 let. Na předloktí každého člověka jsou zřejmé hodiny s údajem o tom, kolik času mu zbývá. V přísně střežené zóně však žije smetánka, která má ve svých trezorech času víc než dost. A chudí zatím svým časem platí za každou maličkost a umírají bez milosti na tzv. vyčasování. Hlavní hrdina se rozhodne s tím něco udělat. Film dobrodružným způsobem představuje naléhavost, jakou život získává, když dochází čas. Ve filmu se také objevuje myšlenka, kterou se nám zatím nepodařilo uskutečnit: že totiž jeden člověk může druhému fyzicky dát kus svého času. A nebo se to přece podařilo? U lidí je to nemožné, ale u Boha je možné všechno. Známe z dějin církve příklady svatých, kteří nabídli Bohu svůj život za život druhého. Svatý Maxmilián Kolbe to učinil v koncentračním táboře, když se přihlásil do bunkru smrti hladem místo vězně, na kterého přišla řada. Mnozí jiní tuto oběť života učinili jaksí anonymně: sami se nedozvěděli, komu Bůh dopřál milost z jejich nabídnutého života.

Dej mi čas

O naléhavosti života v časové tísní i o tématu darování času druhému zpívá i píseň ze starého seriálu *Sanitka*: „*Můj čas je pouhopouhé prozatím, můj čas může říct já už neplatím. Rád, tak rád bych žil a mám jen zbytek sil, a času miň, než se mi zdálo před půl hodinou. – Příteli, chvátej, píšů vzkaz, dej mi, co ztrácím, dej mi čas! – Až budeš příště v tísní sám, kus času svého já ti dám, a pomoc tvou ti zítra tím oplatím.*“ Aniž by nás darování

našeho času druhému stálo život, můžeme druhému dát čas ve smyslu, že svůj čas budeme mít pro něho: strávíme svůj čas s druhým, budeme spolupracovat na jeho práci a námaze, pomůžeme mu. Čas je zvláštní formou soukromého vlastnictví (taky se říká „Čas jsou peníze“). Lidé utrácejí peníze za zbytečnosti i za věci hodnotné. Stejně je to s časem! Ba ještě hůř! Lidé jej tráví hodnotným způsobem, ale dokážou svůj čas znehodnotit naprosto nesmyslnými činnostmi. Někdy mě jímá hrůza a smutek nad tím, kolik času už mladí lidé promarní, místo aby v čase, který mají, vykonali nějaké dílo trvalejší hodnoty.

Je zajímavé, že nejvíce času mají právě lidé čínorodí ... stihnou hodně a ještě mají i čas pro druhé. V této věci jde o to umět si čas naplánovat (rozum) a mít ochotu (vůle) jej darovat druhému. Ve vztahu k času si také můžeme dát postní předsevzetí.

Na nějaké timemanagementové přednášce jsem slyšel o tomto vzorci pro uspořádání času. Od té doby mi velice pomáhá. Než začneš něco dělat, tak si své činnosti roztríd' podle následující tabulky. Uvidíte, že to uspoří čas i vám 😊.

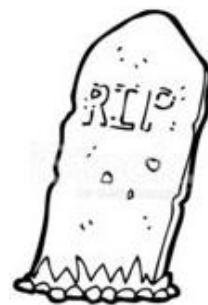
1. Musí se to udělat hned a musím to udělat já.	2. Musí se to udělat hned a nemusím to udělat já.
3. Nemusí se to udělat hned a musím to udělat já.	4. Nemusí se to udělat hned a nemusím to udělat já.

Když nám čas dochází

Všichni jsme prožili mnohokrát to, že nám docházel čas. Většinou v takové chvíli stresu trochu ztratíme hlavu, zmocní se nás zoufalství, zrychlíme krok, začneme zmatkovat a uděláme hodně chyb a vůbec si nepomůžeme. Párkrát se nám však podařilo v takové chvíli sebrat se, zachovat chladnou hlavu a zintenzivnit svou činnost co se týče smyslu a významu. Podobně tomu bude tehdy, až zjistíme, že se blíží konec našeho života na zemi. Budeme mít dvě možnosti: zoufale usilovat s pomocí medicíny o prodloužení života o dva dny nebo v pokoji zintenzivnit svůj život, co se týče smyslu. To znamená: začít konat skutky, které jsou plny smyslu vzhledem k odchodu ze světa. Zavolám si své nejbližší a smírím se s nimi. Zavolám si kněze a smírím se s Bohem. Záleží na tom, jak máme celkově filosoficko – teologicky postavený svůj život.

Mladí lidé většinou chtějí žít co nejdéle. O to ale asi v životě tolik nejde. Jde o to čas naplnit. A o tom je závěrečný příběh. Jeden cestovatel se jednou dostal na hřbitov v jedné vesnici. Byl udiven tím, jak mladí lidé tam umírali: každý měl na náhrobku uvedenou dobu svého života. Zeptal se jednoho z domorodců, který se mu zdál svým věkem ve vesnici naprosto výjimečný. Ten mu řekl: „Ti zesnulí se dožili desítek let, ale na náhrobku je uvedena doba, po kterou prožívali v životě chvíle naplnění.“

P. Jindřich

Hrad

Teprve nedávno se mi vynořila jedna pozapomenutá vzpomínka z dětství, a došlo mi, jak velmi se podobá situacím z našeho života.

V naší vesnici jsme jednou za čas odevzdávali starý papír do sběru. Bývalo to před školou, vedle domu, kde měli v zahrádce hrad. Byl vystavěn z kamínků, měl věže, hradby a na hlavní věžičce na silnějším drátu barevnou plechovou vlaječku. V celé vesnici nic takového nebylo. A tak není divu, že my kluci jsme mohli na hradu oči nechat.

Jednou jsme takto čekali na nákladní auto, které mělo přijet pro papírový sběr. Trochu se opozdilo, lidí tam bylo hodně, ale já se spolužáky jsem byl nalepen na plotě sousední zahrádky a obdivovali jsme hrad. Na zahrádce byl také malý Luděk, mohl mít tak tři, čtyři roky. My jsme tehdy měli deset, možná jedenáct. Moji kamarádi dostali nápad. Přilákali Luděka a vyhecovali ho, aby na věžičce hradu ohnul drát s vlaječkou. Ještě ho pak pochválili. V tom příběhla

Luděkova starší sestra a nasupeně drát s vlaječkou narovnal. Kluci hecovali Luděka dál, takže za chvíli znovu vlaječku ohnul. Samozřejmě zase příběhla jeho sestra. Když se to zopakovalo po několikáté, zůstala jí vlaječka v ruce, protože drát se ukýval. Hned jsme od plotu uskočili a věnovali se autu s papírem, které právě přijelo. To už byl na zahrádce povyk, protože tam přišli i dospělí a těm samozřejmě nebylo jedno, že je ozdoba hradu zničena.

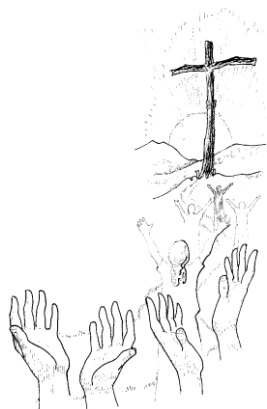
Na tento příběh jsem si vzpomněl, když poměrně často narážím na neshody v rodinách. Ve skutečnosti ten zlý pokouší někoho z rodiny, tak, jak moji kamarádi pokoušeli Luděka, aby ohnul vlaječku. A my to neprokoukneme a necháváme se tím zlým vždy znovu a znovu nachytat a zapomeneme, že ti druzí jsou vlastně naši a že zlobit se na ně znamená kopat proti svým a tím dělat radost jen tomu zlému.

P. Marek Dunda

Informace o tom, co nás čeká, aneb ZVEME!!!

- ✿ V sobotu 13.4. se v Brně koná **setkání mládeže s otcem biskupem Vojtěchem** (a jistě i Pavlem ☺). Setkání začne v 9:00 hodin v katedrále v Brně a vyvrcholí v odpoledních hodinách programem a mší svatou v katedrále okolo 15:30 hodin. Informace o dopoledních skupinkách najdete na stránkách www.brno.signals.cz. Autobus ze Znojma od Lázní odjíždí v 7:00. Budeme rádi, když se mladí nahlásí u svých kněží.
- ✿ Zveme vás také na **křížovou cestu z Granic na Hradiště**, která se koná na Velký pátek 19.4. ve 21.00. Baterky a jiná svítidla s sebou.
- ✿ V sobotu 27.4. se v Praze koná **Národní pochod pro život**. V 10:30 hod začíná v katedrále mší svatou, které předsedá kardinál Dominik Duka. Od 12 hod je oběd a happening pro život v parku na Klárově. Ve 14 hod vychází průvod Prahou k soše sv. Václava. P. Jindřich organizuje již po několikáté výpravu auty.
- ✿ V neděli 16. 6. v 15:00 začíná **cyklopout' z Přímětic do Jeníkova**. Zájemci se mohou hlásit u otce Pavla Sobotky 731 402 650.
- ✿ **Farnost Citonice oznamuje**, že v sobotu 29.6. ve 14 hodin oslaví 250. výročí posvěcení kostela. Ve 14 hod bude mše svatá a po ní žehnání boží muky u rybníka, kde bude následný doprovodný program a občerstvení.
- ✿ **Pěší pout' na Velehrad** letos začíná v pondělí 19. 8. v 15:00 mší sv. ve Vranově n/D. O prázdninách bude ještě pěší pout' k Panně Marii Třídubské. Poutní sezónu uzavře říjnová pout' z Vranova nad Dyjí k Panně Marii Sněžné. Více informací včetně kontaktů na pořadatele poutí naleznete na www.fatym.com
- ✿ **Tábory FATYMu Přímětice** budou v letošním roce opět na tábořišti v Hodově, a to v těchto termínech: tábor pro děti od 6. třídy bude od 3. do 10.8. a pro děti od 2. do 6. třídy bude od 10. do 17.8. Informace žádejte u kněží z Přímětic.

Poutní mše svaté

- ♥ V neděli 7.4. 2019_bude po mši sv. naším děkanem P. Jindřichem Bartošem v **Hrádku požehnána nově opravená Kalvárie**. Mše sv. začíná v 11.00.
- ♥ V neděli 28.4. po **poutní mši sv. ke sv. Jiří ve Strachotících** děkan Jindřich Bartoš požehná nově opravené sochy u kostela, kříž ve vesnici a také za vesnicí směrem na Valtrovice. Mše začíná v 15.00 hod
- ♥ V neděli 26.5. (6.neděle velikonoční) jste zváni na 15.00 hod **na poutní mši sv. do Slupi**.
- ♥ Ve čtvrtek 20.6. bude **společná oslava Božího Těla** v 17.30 v Dyjákovicích.
- ♥ V neděli 23.6. bude **poutní mše sv. v 15.00 ve Valtrovicích** ke sv. Janu Křtiteli.
- ♥ V neděli 30.6. bude **poutní mše sv. v 15.00 v Hrádku** ke sv. Petru a Pavlovi.

- ♥ V 5.7. bude **cyrilometodějská pout'** v **Oleksovičkách** – začneme v 8 hod v kostele ve Slupi modlitbou růžence a potom půjdeme procesím ke kapli v Oleksovičkách, kde mše svatá začne v 9 hod.
- ♥ Přebývání Pána Ježíše mezi námi v Nejsvětější svátosti si připomeneme při **adoračních dnech**. Budou takto: 5.6. v Hrádku, 9.6. v Jaroslavicích, 11.6. v Dyjákovicích, 12.6. ve Valtrovicích a 13.6. ve Slupi. Bližší informace o adoračních dnech budou postupně zveřejňovány ve farních ohláškách.
- ♥ Za dobrého počasí v některých farnostech **jsou přes den zpřístupněny vchody do kostelů**, kde je možné se v klidu ztišit před svatostánkem a vyprosít si Boží pomoc a požehnání.

Výtěžek letošní Tříkrálové sbírky je **2 346 252,- Kč.** – **děkujeme koledníkům i dárcům** 😊.

Nedělní poledne

Je neděle, kolem poledne. Maminka dovařila oběd. Svolává ostatní. Jedno ze starších dětí se učí a jak říká, bude jíst později. Jiné si hraje u počítače a nemá právě hlad. Tatínek sedí u TV a sleduje v přímém přenosu sport, ke kterému odchází s naplněným talířem. Jiné dítě se informuje, co že je to k obědu a když to zjistí, ohruje nos, že to nejí. Unavená maminka se smutně dívá na stůl, za kterým nikdo nesedí. Není to přece pro ostatní tak důležité být spolu a až přijde hlad, tak je hlavní, že je co jíst. A vaření? To je přece její povinnost. Vždyť je to ženská a co by jiného taky dělala.

Taková nebo podobná situace se nachází v mnoha „rodinách“. Přes pracovní dny (je smutné že dnes je to i často neděle) se členové rodiny úspěšně mívají díky škole a zaměstnání. Často víkend může být jediným okamžikem, kdy se vidíme, něco hezkého si řekneme, kdy si vážíme třeba jen toho, že jsme spolu. Zasednout k nedělnímu obědu společně (když jsme se v rámci svých možností podíleli na jeho přípravě), uvědomit si, že jsme jeden pro druhého velikým Božím darem, v srdci cítit vděčnost za to, že my máme co jíst, ale že nemalá část naší lidské populace strádá, a tak neohrnovat nos nad tím co je na talíři a po jídle poděkovat kuchaři (kuchařce) nebo všem za společný výkon, je pro mnohé jen krásná pohádka. Potkat pak po obědě celou rodinu na vycházce nebo výletě je v dnešní době hodno zápisu do Guinesovy knihy rekordů. A tak ztrácíme své lidství a měníme se na stroje, které se měří podle výkonu a v případě závady nebo poruchy se dají vyměnit. 😞 A tak jedno

z velikonočních přání může být i toto: abychom se o svátcích setkali společně v rodinách u jednoho stolu.

Velikonoční otázka

O Pražském Jezulátku se říká, že je to nejznámější Čech. Ve vánočním Zpravodaji jsme se ptali „**Která šlechtična, kdy a odkud přivezla do Prahy sošku Pražského Jezulátka?**“ Tedy: sošku Jezulátka přivezla ze Španělska vévodkyně Marie Manriquez de Lara, která se roku 1556 vdala za pana Vratislava z Pernštejna. Sama ji pak odevzdala jako svatební dar své dceři Polyxeně z Lobkovic. Ta ji velmi uctívala a zakusila od ní mnohokrát útěchu a pomoc. Polyxena z Lobkovic ji jako vzácný dar věnovala roku 1628 klášteru bosých karmelitánů u kostela Panny Marie Vítězné. Karmelitáni umístili sošku v kapli noviciátu, aby se mladí řeholníci učili ctnostem od malého Ježíše. Novicové si sošku velmi oblíbili a konali před ní každodenní pobožnosti. Pak byl však noviciát v Praze zrušen a úcta k Jezulátku téměř

zanikla. Práci s vyhledáním informací si dali: Marie Machovská, Jiří Gross, Smetákovi, Marie Jurová a Milan Kunc. Děkujeme, odměníme.

No a protože všude kolem už všechno kvete a poslední článek Zpravodaje je o faráři – včelaři otci Tocháčkovi, zkuste se zeptat nějakého včelaře, jaký čas má vyměřený včela na jaře a v létě a jaký v zimě. A taky se zeptejte, kolik včel tak asi v úlu je v létě a kolik v zimě. Odpovědi opět čekáme na emailu jindrichcoupek@seznam.cz.

Farář Tocháček z Lančova

Na lančovskou faru se páter Emanuel Tocháček stěhoval v roce **1924** i se svými **24** včelstvy. Včelařit začal malý Emanuel již v raném dětství, kdy měl za úkol hlídat včelstva, která se měla rojit. V pozdějším věku se k jeho zálibám přidala ještě myslivost. Včelaření ale vyhrálo nad myslivostí po nehodě, kdy se mu roztrhla lovecká puška – „dvojka“ a on přišel o palec u ruky. Byl také aktivní publicista. Pravidelně psal do Katolických novin a vydal několik knižních publikací, např. Povídky o Petru Rysovi, Dobrodružství pátera

Jiřího Suka a román Amerikánka. Všude se promítá vztah ke včelaření a přírodě. Také se stal spoluautorem Včelařské encyklopedie „O včelách a včelaření“, přispíval do mnoha odborných časopisů a spolupracoval se včelařskými badateli a význačnými vědci. Jak říká jeho synovec Ing. František Tocháček „V našem rodě se geneticky předává na potomky hluboký vztah k přírodě“.

Už se těším, až vám příště napíšu, jak přišel ke svému obytnému Včelínu a kolik v něm vlastně měl včelstev....

Jana Fruhauf

Je čas se smát...

Blondýnka se ptá na ulici:

„Pane, prosím vás, kolik je hodin?“

„Je čtvrt na čtyři.“

Blondýnka jen krotí očima a říká:

„Víte, to je divné. Ptám se na tohle celý den a pokaždé dostanu jinou odpověď.“

Co dostane zloděj, když ukradne kalendář?

- 12 měsíců!

Co je největší ztrátou času?

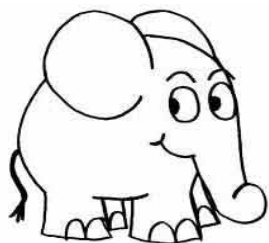
- Počítat hodiny.

Přeřizovat ručičky o hodinu zpátky se mi zdá směšně málo. Já bych vrátil čas aspoň o 50 let.

Jaký je čas, když slon sedí na hodinkách?

...nejvyšší čas pořídít si nové hodinky!

Průvodčí: „Pane, to je ale dětská jízdenka...!“

Pán: „Tady aspoň vidíte, jaké mají ty vaše vlaky veliké zpoždění!“

„Jak to, že ten nedělní rekreační vlak je tak prázdný?“

– „To je tím, že je čtvrtek.“

Když má Chuck Norris zpoždění, čas musí zpomalit.

Pilot k věži: „Prosím o sdělení času, stačí jen přibližně.“

Věž: „Je úterý, prosím!“

„Změna času mi nevadí. Mnohem víc rozhodí můj biorytmus třeba změna televizního programu.“

Toto 90. číslo farního zpravodaje vydal **Farní tým Vranov n.D.** ve složení: P. Marek Dunda (mobil: 731402742), moderátor týmu, farář ve Vranově, Štítarech, Lančově, Olbramkostele, a Vratěnině, P. Milan Plíšek (mobil: 723693455), farář ve Starém Petříně, Šafově, Stálkách a Korolupech, Lubnici, Bítově a Chvalaticích, kaplan P. Jan Richter (mobil: 731402743) a otec jáhen František Řezníček - adresa FATYM VRANOV, Řk. farnost Vranov nad Dyjí 20, PSČ 671 03, e-mail: vranov@fatym.com, tel. 515296384; tel. Štítary 515291519

a **Farní tým Přímětice** ve složení P. Jindřich Čoupek (mobil: 731402652), moderátor týmu, farář v Prosiměřicích, Práčích a Těšeticích, Horním Břečkově a Lukově, Přímětících a Citonicích, kaplan P. Marek Coufal (mobil 722 752 154) - adresa FATYM PŘÍMĚTICE, Řk. farnost Přímětice 18, 669 04 Znojmo, e-mail: primetice@fatym.com a P. Pavel Sobotka (mobil: 731402650), farář v Dyjákovicích, Hrádku, Valtrovicích, Jaroslavicích, Slupi a Strachoticích. Vyšlo v dubnu 2019. Náklad 7030 výtisků (z toho 1000 je verze pro naši adoptivní farnost Jeníkov). Příští vydání (již devadesátéprvní) je plánováno jako prázdninové a vyjde, dá-li Bůh, v červenci 2019. Vytiskl A.M.I.M.S. - Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei (česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné - Matky Naděje). Rozdáváno do každé domácnosti v našich farnostech. Text zpravodaje se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Pro vlastní potřebu **Internet: www.fatym.com (doporučujeme i naši televizi www.TV-MIS.cz)** Neprodejné